

ΧΡΟΝΙΚΟ ΔΙΑΣΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΣΤΡΑΚΑ

«ουδέν κακόν αμιγές καλού».

Λίγο πριν τις 15.00 της 18/08/22 ο Πάνος (Θεοδώρου) «χάνει» ελαφρά το δρομολόγιο της διαδρομής «Κόψη των Τριεστίνων» στην Αστράκα της Τύμφης. Τραβάει αριστερά και στην ουσία βρίσκεται πάνω από την έξοδο της προ-προηγούμενης σχοιιάς. Από εκεί ακούει καθαρά ότι η έτερη σχοινοσυντροφιά της διαδρομής ζητάει βοήθεια. Η Άννα και ο Γιώργος έχουν πρόβλημα.

Νωρίς το πρωί καθώς ετοιμαζόμασταν νωχελικά για ακόμα μια επανάληψη της διαδρομής «Κόψη των Τριεστίνων», εμφανίστηκαν μπροστά μας ένα ζευγάρι ζωσμένοι με τα υλικά, τα σχοιιά τους και το χαμόγελο τους. Για που; Για Τριεστίνων. Μπόμπα! Τα λέμε εκεί.

Όταν τους συναντήσαμε στη διαδρομή μου έκανε εντύπωση οι καλές ασφάλειες που έβαζε ο Γιώργος αλλά και η επιμονή της Άννας στα πρώτα δύσκολα περάσματα. Περιχάρος σκέφτηκα αυτό είναι το νέο αίμα που ζητάμε. Βέβαια δεν ήξερα πόσο αλληγορική θα αποδεικνυόταν αυτή η σκέψη..

Ώρα 14.20 δυο πιασίματα δεν κάνουν τη χάρη να μείνουν στη θέση τους και ο Γιώργος αρπάζει μια μεγαλειώδη πτώση χτυπώντας πρώτα τα πέλματα του και μετά αναποδογυρίζοντας δοκιμάζει το κράνος τους σε πραγματικές συνθήκες. Ένα κράνος τύπου foam διαλύεται κυριολεκτικά ανάμεσα στο βράχο και το κεφάλι του Γιώργου, σώζοντας όμως τη ζωή του. Ας σταθώ εδώ λιγάκι στις ανοησίες των ΜΜΕ στο ότι επειδή φόραγε κράνος του έσωσε τη ζωή. Ποιος ΔΕΝ φοράει κράνος πλέον στο βουνό; Αυτό είναι αυτονόητο και από εκεί και μετά κοιτάμε τις άλλες συνθήκες..

Η Άννα πρέπει να γνωρίζει από πρωτόκολλα μιας και δουλεύει στους «Γιατροί χωρίς σύνορα» και είναι μάχιμη στο πεδίο. Έτσι μόλις χαμήλωσε το σχοινοσύντροφο της στο ρελέ (αυτός μετά την πτώση περίπου 15 μέτρων είχε έρθει αρκετά κοντά της) κάλεσε αμέσως το 112 δίνοντας τις πρώτες απαραίτητες πληροφορίες.

15.30 περίπου βρισκόμασταν με τον Πάνο κάπου 100 μέτρα πιο πάνω, στήσαμε δυο ραπέλ, και ολοκληρώνοντας το δεύτερο, έφτασα αρκετά κοντά τους για να δω τον τόπο κατακόκκινο από τα αίματα και τον τραυματία.

Λίγο αργότερα αφού είχε προσεγγίσει και ο Πάνος τον τραυματία αξιολογήθηκε η κατάσταση του τραυματία και του παρασχέθηκαν οι Α βοήθειες. Αμέσως μετά κι αφού διαπιστώσαμε ότι μπορούσε να κινηθεί χωρίς μεγάλο κίνδυνο ξεκινήσαμε με τη διαδικασία αυτοδιάσωσης, δηλαδή για του μη γνωρίζοντες περιποίηση και διάσωση με ότι υπάρχει εύκαιρο εκείνη τη στιγμή.

Τα τεχνικά τώρα:

15.40 περίπου το 112 πήρε πίσω στο τηλέφωνο της Άννας για περισσότερες πληροφορίες. Δίνοντας το τηλέφωνο μου άρχισε μια ατελείωτη επικοινωνία με την Πυροσβεστική Υπηρεσία, με την ΕΜΑΚ Ιωαννίνων και με το 112. Σε μια από τις συνομιλίες ρωτήθηκα από την ΠΥ αν χρειαζόμαστε ελικόπτερο. Απαντώντας θετικά μου είπαν ότι έπρεπε να πάρω πάλι το 112 και μέσω αυτών να ζητήσω συνδρομή ελικοπτερού! Η ΠΥ ΔΕΝ μπορούσε να ζητήσει τη συνδρομή ελικοπτερού, μιας και αυτά ανήκαν στην ΠΑ, ενώ παράλληλα η ΠΥ ΕΧΕΙ ελικοπτερά Super Puma τα οποία όμως για διάφορους λόγους ΔΕΝ πετάνε. Casino.

Παρόλα αυτά η ΕΜΑΚ είχε φύγει από τα Γιάννενα και ήδη 4 άντρες είχαν ξεκινήσει βαριά φορτωμένοι με υλικά διάσωσης το περπάτημα για το καταφύγιο και από εκεί μέχρι εμάς. Μια επίπονη και μακρόχρονη διαδικασία.

Πλέον στο παιχνίδι των τηλεφωνημάτων μπήκε και η ΠΑ και όταν τα διαδικαστικά ανέλαβε ο σμηναγός κ. Μαλλιαρός η συνεργασία μας έγινε πολύ καλύτερη.

Στις 16.00 είμασταν έτοιμοι για το πρώτο ραπέλ. Υπολογίσαμε ότι καλώς εχόντων των πραγμάτων θα βρισκόμασταν στη βάση της ορθοπλαγιάς μετά από τρεις ώρες! Έτσι, ΖΗΤΗΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑ ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΝΑ ΕΡΘΕΙ ΜΕΤΑ ΤΙΣ 19.00.ασχέτως από που ερχότανε. Αυτό πρέπει να διευκρινιστεί γιατί διάφοροι ένθερμοι καταλογίζουν καθυστέρηση στο ελικόπτερο.

Σε άλλη επικοινωνία με την ΠΑ ρωτήθηκα αν μπορούσαμε να μεταφέρουμε τον τραυματία σε ίσιο πλατύ μέρος για να τον παραλάβει το ελικόπτερο. Αυτό ήταν αδύνατο γιατί είμασταν μόνο τρία άτομα και ήδη κουρασμένοι (συν ότι εγώ δεν είχα αναρρώσει πλήρως από μια βαριά θλάση) και το ίσιο μέρος ήτανε οι ξερόλουτσες του Τσουμάνη κάπου 800 μέτρα μακριά μας με πολύ δύσβατο πεδίο μπροστά μας.

Τότε πρότεινα στην ΠΑ το ελικόπτερο να παραλάβει τους άντρες της ΕΜΑΚ από το Πάπιγγο να τους φέρει στο καταφύγιο και μετά αυτοί να έρθουν προς τα εμάς (40 λεπτά περίπου) και όλοι μαζί να κατεβάσουμε το φορείο με τον τραυματία στις ξερόλουτσες. Οι στρατιωτικοί είναι ευθείς και σεκουράτοι και έτσι ήτανε και ο σύνδεσμος μου και άλλο τόσο ευγενικός: «αυτό δεν γίνεται» ήτανε η απάντηση. Κι όταν ρώτησα, μα γιατί δεν γίνεται η απάντηση ήτανε πιο αφοπλιστική, «ΔΕΝ γίνεται».

Εκεί δημιουργήθηκε μέσα μου το ερώτημα: είναι η διάσωση ένα πράγμα ή αφορά συνθήκες, υπηρεσίες, πρόσωπα και πρωτόκολλα.

Στην πλάτη μου εκτός από τα κιλά του τραυματία βάραιναν και κάπου 30 χρόνια παραπάνω όταν είχα κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα στην Γκιώνα παρέα με τον άνθρωπο που έχει χτυπήσει η μοίρα πιο σκληρά στο βουνό..

Παρόλα αυτά με τις ετοιμασίες του Πάνου και τη συνδρομή της Άννας η κατάβαση ξεκίνησε. Ο Πάνος έστηνε τα ραπέλ κι εγώ κατέβαινα με τον τραυματία στην πλάτη μου (tandem gaperl). Η Άννα βοήθαγε στην ανάκληση. Η κατάβαση δύσκολη ιδιαίτερα μέσα στην καμινάδα μήκους 40 μέτρων, αλλά κυρίως επικίνδυνη. Η κατακόρυφος οδηγούσε τα σχοινιά από μέρη που δεν σκαρφαλώνονταν και είχαν άπειρα σαθρά. Αυτά έπεφταν προς το μέρος του Πάνου ή πολλές φορές και πάνω μας. Όλα καλά μέχρι που ένα σχοινί μας κόλλησε στα βράχια και αναγκαστήκαμε να το αφήσουμε στην ορθοπλαγιά. Έμεναν τώρα τρία το οποίο σήμαινε περισσότερη καθυστέρηση. Κι όμως τα επόμενα ραπέλ πήγανε πρίμα χωρίς απρόοπτα και φτάσαμε στο τελευταίο ραπέλ όπου δικαιωματικά σκάσαμε όλοι ένα χαμόγελο ανακούφισης.

Σε όλη αυτή την ώρα το τηλέφωνο χτυπούσε ασταμάτητα με όλες τις υπηρεσίες να ζητάν πληροφορίες για οτιδήποτε. Καλό το ενδιαφέρον αλλά μάλλον κανεις τους δεν κατάλαβαν ότι το να κάνεις αυτοδιάσωση σε σαθρή ορθοπλαγιά είναι επικίνδυνο και δύσκολο και το να αποσπάται η προσοχή μπορεί ν αποβεί και μοιραίο..

Με αυτά και αυτά φτάσαμε στο έδαφος στις 18.45. Εκεί προσέτρεξε ο Ντένις από το καταφύγιο με φάρμακα και νερά και μπορέσαμε να περιποιηθούμε καλύτερα τον τραυματία.

Ποια ήταν λοιπόν η εξίσωση; Η ΕΜΑΚ που μπορούσε να μας βοηθήσει να απομακρύνουμε τον τραυματία από την ορθοπλαγιά ήταν ακόμα μακριά αφού περπατούσαν μεν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν αλλά απήχαν πολύ ακόμα από το καταφύγιο (3 ώρες δρόμος). Το ελικόπτερο ερχόταν από μακριά (αργότερα μάθαμε από τη Λήμνο) αλλά ο χρόνος λειτουργούσε εναντίον του καθώς το φως έπεφτε. Επομένως, το μόνο που μας έμενε ήταν να κουβαλήσουμε εμείς τον τραυματία μακριά από την ορθοπλαγιά σε κάποιο χαρακτηριστικό και ασφαλές σημείο για να τον παραλάβει το ελικόπτερο. Επιλέξαμε ένα σημείο περίπου 250 μακριά και χαμηλότερα κάτι σαν νησίδα, αρκετά πλατιά για να κάτσουμε πάνω της και αρκετά στενή για να μην εμποδίζει. Μόνο που ενδιάμεσα υπήρχαν κακοτράχαλα βράχια τα οποία έπρεπε να υπερπηδάμε μερικές φορές.

Έτσι λοιπόν φτιάξιμο σακίδιο με το σχοινί, φόρτωμα στην πλάτη το Γιώργο και βουρ (λέμε τώρα) για κάτω. Αν κάποιος θέλει ένα «μάθημα» περί ισότητας των δυο φύλων θα έπρεπε να δει πως με κράταγε με νύχια και με δόντια η Άννα για να καταφέρω να ξεπεράσω τα εμπόδια χωρίς να τσακιστώ. Από κοντά βέβαια και ο Πάνος και ω του θαύματος, εκτός από μια οδυνηρή πτώση, φτάσαμε έγκαιρα στο σημείο πριν τις 19.45 που είχαμε το «ραντεβού» με το ελικόπτερο.

Εκεί σκέφτηκα: αν δε μπορεί να τον πάρει και από εδώ το ελικόπτερο.. είμαστε για κλάματα.. Είμασταν στο στόχο μας και πριν την ώρα μας. Η ΕΜΑΚ πλησίαζε, έτρεχαν σχεδόν, τους είπα ότι είμασταν έτοιμοι για αποκομιδή/ανάσυρση/διάσωση!, αλλά..

Αλλά ΔΕΝ ήμουν σίγουρος ότι το ελικόπτερο θα τα κατάφερνε.

Οπότε δε μπορούσα να δώσω εντολή στο συντονιστή τους να τους σταματήσει, να μην ανέβουν άδικα. Ένα μπίβουακ έστω και τόσο κοντά στο καταφύγιο, φαινόταν εξίσου ρεαλιστικό όσο και το να παραλάβει το ελικόπτερο τον τραυματία. Ή με την ΕΜΑΚ ατελείωτη ταλαιπωρία μέσα στη νύχτα..

Το ακαδημαϊκό τέταρτο πέρασε και πέρασαν ακόμη 20 λεπτά (20.20) μέχρι που ακούσαμε την έλκα πριν δούμε την ιπτάμενη σωτηρία μας. Το ελικόπτερο ήρθε κατευθείαν πάνω μας, αφού του είχαμε δώσει ακριβές στίγμα, έκανε τους απαραίτητους κύκλους αναγνώρισης και λίγα βασανιστικά δευτερόλεπτα μετά ήρθε τεράστιο ασάλινο πουλί κι έκατσε από πάνω μας 6 με 7 μέτρα κάνοντας μας να νοιώσουμε για τα καλά τη δύναμη του.

Όλα έτοιμα και σύντομα ο hoistman/διασώστης έφτασε στο έδαφος δίπλα στον τραυματία. Του προτείναμε το καραμπίνερ με την αυτασφάλεια του τραυματία αλλά αυτός αρνήθηκε να το κλιπάρει πάνω του. Αντ' αυτού έβγαλε το διασωστικό σωσίβιο (!) το πέρασε στον τραυματία και μ' αυτό τον σήκωσε μέχρι τα σωθικά του Puma. Πρωτόκολλα, αυτά ξέρουν αυτά εφαρμόζουν και όπως έδειξε η πράξη αποτελεσματικά, αλλά με μερικά αλλά που θα πούμε παρακάτω.

Αμέσως, μετά την αποκομιδή του τραυματία επικοινωνήσα με την ΕΜΑΚ για να σταματήσουν οι άνθρωποι το τρελό τρέξιμο τους για να μας βοηθήσουν. Παρόλα αυτά ο συντονιστής τους μου πρότεινε αν η σχοινοσύντροφος του Γιώργου (η Άννα) θα χρειαζόταν βοήθεια για να κατέβει από το καταφύγιο μαζί με τους άντρες της ΕΜΑΚ μια τόσο ευγενική και ανθρώπινη χειρονομία.

Τέλος καλό, όλα καλά κι ο Γιώργος στο νοσοκομείο. Το σημαντικό όμως είναι ότι μέσα στο ελικόπτερο υπήρχε γιατρός ο οποίος επαναξιολόγησε την κατάσταση του.

Τα πόδια φτιάχνουν. Ο Γιώργος σύντομα θα είναι στα βράχια ελπίζω δυνατότερος σίγουρα σοφότερος.

Τι μένει λοιπόν;

Οι διαπιστώσεις μου και οι σκέψεις μου.

1. Οι δυο εμπλεκόμενοι φορείς (ΠΥ/ΕΜΑΚ και ΠΑ) έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους.
2. Η συνεργασία με κάθε ένα από αυτούς σε επιτελικό επίπεδο ήταν πολύ καλή και πολύ ευγενική παρόλο το κρίσιμο της κατάστασης.
3. Ο πιλότος και το πλήρωμα του ελικοπτέρου επιτέλους μπόρεσαν και έκαναν αυτό το βήμα παραπάνω.
4. Τα παλληκάρια της ΕΜΑΚ δεν ξέρω σε πόσα κομμάτια μπορούμε να τους κόψουμε μπας και φτάσουν για να μας φροντίσουν όλους.
5. Η τύχη έκανε πάλι την εμφάνιση της και δεν είχαμε χειρότερα. Όμως όπως έχω γράψει και αλλού (<https://www.facebook.com/photo?fbid=145322694609425&set=a.132154342592927>) για να έχουμε διάσωση πρέπει να εξαλείψουμε την τύχη και να ακμάσει ο προγραμματισμός και η συνεργασία.
6. ΚΑΝΟΝΙ. Όπως έγραφα παραπάνω οι υπηρεσίες ΔΕΝ συνεργάζονται. ΟΥΤΕ συντονίζονται από την Πολιτική Προστασία. Απλά η ΠΠ λειτουργεί ως μεσάζοντας. Η «διάσωση» στην Ελλάδα (εκτός από τη θαλάσσια ίσως) ΔΕΝ είναι μια οργανωμένη διαδικασία που αξιοποιεί τους καλύτερους και πιο πρόσφορους πόρους (κυρίως σε ανθρώπινο δυναμικό). Θέλετε να είναι τα πρωτόκολλα της κάθε υπηρεσίας, θέλετε να είναι η ευθυνοφοβία, θέλετε να είναι η περιχαράκωση και το τουπέ της κάθε υπηρεσίας (όπως ψιθυρίζεται) ότι αυτοί είναι οι καλύτεροι, θέλετε το ελλιπές και ανεπαρκές θεσμικό πλαίσιο. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Δυο υπηρεσίες ΔΕΝ συνεργάστηκαν.
7. Πιστεύω ειλικρινά ότι οι επιχειρησιακοί παράγοντες της ΠΥ και της ΠΑ που εμπλέκονται σε μια τόσο περίπλοκη κατάσταση αντιλαμβάνονται ότι μια συνεργασία θα φέρει καλύτερα αποτελέσματα. Αυτό που δεν μπορώ να εξηγήσω είναι γιατί η ΠΑ δεν διευκόλυνε την ΕΜΑΚ για να διευκολύνει (η ΕΜΑΚ) αργότερα το ελικόπτερο της ΠΑ και στο τέλος να έχουμε πολλές πολλές περισσότερες πιθανότητες επιτυχούς διάσωσης. Που βρίσκεται το πρόβλημα; Στο ποιος θα πάρει τα εύσημα;
8. Το παράπονο μου. Η ΠΑ έδωσε στη δημοσιότητα στιγμιότυπα και ένα κείμενο όπου ούτε λίγο ούτε πολύ το ελικόπτερο της ως δια μαγείας πήγε και πήρε ένα τραυματία από κάπου χωρίς καν να αναφέρει τι προηγούμενα είχε συμβεί που ήτανε και το πιο σημαντικό μέρος της διάσωσης. Απλά κάτι φίλοι βοήθησαν. Ε, όχι ρε παιδιά. Τον τραυματία στο πιάτο σας τον δώσαμε και φάγαμε δυο ώρες στο τηλέφωνο για να σας εξηγήσουμε. Τέτοια μικροψυχία..
9. Το ελικόπτερο ήρθε από πάνω μας αιωρήθηκε άψογα (μπράβο στον πιλότο!) και μετά κατέβασε το διασώστη. Στη διάσωση στο βουνό (και για την ακρίβεια οπουδήποτε εκτός από τη θάλασσα) πρώτα κρεμιέται ο διασώστης και μετά το ελικόπτερο προσεγγίζει ακριβώς το θύμα. Αυτό που έγινε είναι μια τακτική που εφαρμόζεται σε πολύ ανοιχτά πεδία (θάλασσα) όπου λίγα μέτρα μπρος-πίσω δεν κάνουν διαφορά. Στα βουνά ο διασώστης οδηγεί το ελικόπτερο κρεμασμένος-όχι αιωρούμενος. Απλά το μέρος που είχαμε επιλέξει ήταν ιδανικό για οτιδήποτε.
10. Ο διασώστης που κατέβηκε αρνήθηκε να κλιπάρουμε πάνω του ή στο βίντσι τον τραυματία. Αντιθέτως χρησιμοποίησε το διασωστικό σωσίβιο περνώντας το κάτω από τα χέρια του τραυματία και τον σήκωσε με αυτό στην ουσία **ανασφάλιστο**. Προφανώς ο άνθρωπος δεν ήξερε τι ακριβώς ήτανε η λανιέρα και το караμπίνер που του προτείναμε, αλλά είπαμε, εκεί έγκειται η συνεργασία και η επικοινωνία. Ποια επικοινωνία;

11. Προφανώς όπως υποστηρίζουν σωστά πολλοί, δεν κατέβηκε φορείο και ούτε καν μπήκε κολλάρο. Δεν γνωρίζω αν μπήκε κολλάρο στο ελικόπτερο από το γιατρό. Θα μπορούσα να σκεφτώ ως δικαιολογία την δραματική έλλειψη χρόνου και την απλουστευτική λογική ότι αφού έφτασε μέχρι εδώ χωρίς κολλάρα και νάρθηκες, τι θα πάθει για 5 μέτρα κρέμασμα. Όμως άλλα λένε τα πρωτόκολλα.. Εξάλλου εμείς ξαναλέω κάναμε ΑΥΤΟΔΙΑΣΩΣΗ, με ότι είχαμε..
12. Σε ένα διαλυμένο πόδι ένα παπούτσι λειτουργεί υποστηρικτικά, σα νάρθηκας. Συν το ότι να βγάλεις το παπούτσι προκαλεί άπειρο πόνο και όσο καλά και να το δέσεις μετά για την επόμενη μεταφορά θα είναι πιο ευπρόσβλητο. Ελπίζω να λύθηκε η απορία στους όψιμους ψηφιακούς διασώστες!
13. Αν είχαμε διασωστικό ελικόπτερο ή για την ακρίβεια εκπαιδευμένο πλήρωμα (χωρίς να υποτιμάω τον/τους χειριστές) το καλύτερο και ίσως ασφαλέστερο μέρος για να παραλάβει τον τραυματία το ελικόπτερο ήτανε ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ το ατύχημα. Εύκολα και γρήγορα.
14. Όλα τα καταφύγια θα πρέπει να είναι εξοπλισμένα με διασωστικά υλικά και φορείο.
15. Ανάμεσα στα τηλεφωνήματα υπήρξαν και αυτά αρκετών φίλων αναρριχητών που προσφέρθηκαν για βοήθεια. Δεν τους κάλεσα γιατί μέχρι να φτάσουν υπολόγизαμε ότι θα είχαμε κατέβει, αλλά αυτοί ήτανε «εκεί» και μας έδωσε κουράγιο και ελπίδα.
16. Η αυτοδιάσωση είναι μια πολύ τεχνική, επικίνδυνη και κοπιαστική διαδικασία. Έχοντας τόσο καιρό να κάνω μια αντίστοιχη, έκανα λάθη στην αρχή, με την έννοια της άνεσης-όχι της ασφάλειας. Τα βελτίωσα, τα θυμήθηκα κι αχρειάστα να είναι. Όμως ένα προκύπτει. Εκπαίδευση, εκπαίδευση, εκπαίδευση.
17. Το χαμόγελο του Γιώργου και της Άννας ήτανε η καλύτερη ανταμοιβή μου. Άντε και οι μπύρες της λύτρωσης στο καταφύγιο με τον Πάνο!

Ευχαριστώ πολύ τον σημεναγό κ. Μαλλιάρο, τον υπεύθυνο της ΕΜΑΚ που οι καταστάσεις δε μας επέτρεψαν να μου πει ούτε καν το όνομα του, την Άντα και τον Ντένις από το καταφύγιο, το συνάδελφο Γιώργο Ροκά που «έτρεχε» σκιωδώς κάποια θέματα με τις υπηρεσίες, τους φίλους που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα, όλους αυτούς τους φίλους που ενδιαφέρθηκαν κι έχοντας φάει κι αυτοί «σκατά» στα βουνά απλά ρωτούσαν λιτά: «όλα καλά, θέλεις τίποτα» και έξω από την πόρτα, ο χρόνος είναι αδυσώπητος, μα πάνω απ όλους τον πιλότο και το πλήρωμα του και τους άντρες της ΕΜΑΚ.

Α, είναι και ο Πάνος.. Ε καλά αυτός είναι Οδηγός Βουνού, είναι εκεί που πρέπει όταν πρέπει.

ΣΣ. Οι σκέψεις και τα συμπεράσματα βαρύνουν τον γράφοντα και μόνον

Χρήστος Μπελογιάννης

Διεθνής Οδηγός Βουνού UIAGM

Γ.Γ του ΣΕΟΒ

---

¹ Επειδή στην Ελλάδα η διάσωση έχει σχεδιαστεί μόνο για τη θάλασσα χρησιμοποιείται ο όρος Ανάσυρση για να περιγράψει το τράβηγμα ναυαγού από τη θάλασσα. Διεθνώς για το βουνό υπάρχει κατάλληλη ορολογία για να περιγράψει ακριβώς, π.χ. στα ιταλικά: soccorso verricelato